

ပတ်သက်သည့်
PUBLISHING GROUP

စိန်တိုးစိဝဉ်သည့်

လင်းသိုင်းသို

ရင်ဝတ်တမ်းကဗျာ

ပန်ချီထိန်းစိဝဉ်သည့်

လင်းညို့သွေး ရင်ဝှက်တမ်းကဗျာ

ကမ္ဘာမှာ လူသုံးအများဆုံးအရာဟာ ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ...? အဲဒီ လို
စဉ်းစားကြည့်ဖူးပါသလား.....။

ကမ္ဘာမှာ လူသုံးအများဆုံးအရာတစ်ခုဟာ `အချစ်' လို့ပြောရင် ဘယ်သူ
ငြင်းချင်ပါသလဲ....။

နိဒါန်း

ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်...

လွယ်အိတ်ကြိုးကလေးကို ပခုံးထက်မှာ တွယ်ချိတ်လျက်
ကျောင်းတော်ကြီးရှိရာဆီ သွားနေသည်။

သူမကို မြင်ရသည်မှာ...

အစွမ်းကုန် ပွင့်လန်းရန် အားယူစိုင်းပြင်းနေသော ပန်းအဖူးငုံလေးပမာ
ချစ်စရာ ကောင်းနေပါသည်။

ထိုစဉ်...

သူမသွားရာ ရှေ့တည့်တည့်၌ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဆီးကာ၍
ပိတ်ရပ်၏ ။

ပြီးသောအခါ...

`ရွှေသဲဖြူ... ဒီစာလေးကို ယူသွားပါနော်'။

ကောင်လေးက စာအိတ်လှလှလေးကို ထုတ်ပေးသည်။
ကျောင်းသူလေးက မယူဘဲ ကောင်လေးကို တိမ်းရှောင်ကာ သူ့လမ်းသူ

ဆက်လျှောက်၏။

ထိုအခါ ကောင်လေးက ဇွဲမလျော့ဘဲ ကျောင်းသူလေးနောက်သို့ တရစပ် ဆက်လိုက်ပြန်သည်။

‘‘အဲဒီ လို မလုပ်ပါနဲ့ ရွှေသဲဖြူရယ်... ငါ့ရဲ့မေတ္တာကို လက်ခံပေးပါ။’’

‘‘မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့နော်၊ ကျောင်းနား နီးနေပြီ။’’

‘‘နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင့်ကို ငါ ချစ်လို့ပါ၊ ဒီစာထဲမှာ ငါ့ခံစားချက်တွေ ရေးထားတယ်၊ ယူသွားနော်။’’

ကောင်လေးက ကျောင်းသူလေး၏ လက်ကိုဆွဲ၍ စာအိတ်ကို အတင်းထိုးထည့်ပေးသည်။ ကျောင်းသူလေးက မယူဘဲ ရုန်းကန်ငြင်းဆန်နေသည်။

အခက်တွေ့စွာဖြင့် သူမ စိတ်ကျဉ်းကြပ်နေပုံရ၏။

အဲဒီ အချိန်မှာပဲ...

‘‘ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေတာ။’’

‘‘ကဲကွာ။’’

‘‘ခွပ်။’’

‘‘ခွပ်။’’

လက်သီးနှစ်ချက်ထိပြီး စာပေးသူကောင်လေး ယိုင်ထွက်သွားသည်။ အလန့်တကြား ကြည့်မိတော့...

မြင်လိုက်ရတာ က...

ပုဆိုးတိုတိုစည်းပြီး လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်း လွယ်ထားသည့် ရှူသိုးသိုး မျက်နှာထားနှင့် ကျောင်းသားနှစ်ယောက်....။

‘‘ဟယ်.. ဆက်ပိုင်နဲ့ စိုပြေ[?] [?]

ကျောင်းသူလေး၏ မျက်ဝန်းတောက်တောက်ကလေးတွေ
ပိုင်းစက်သွား၏။ စိုးရိမ်ပူပန်မှုနှင့်အတူ သူမ ပျော်သွားပုံလည်း ရသည်။

ကျောင်းသားလေးနှစ်ယောက်ကတော့...

ကျောင်းသူလေးကို ဘာမှမတုံ့ပြန်သေးဘဲ...

စာပေးသူ ကောင်လေးကိုသာ ဒေါသတကြီး ထိုးကြိတ်နေကြလေ၏။

*

ကျောင်းသားလေးနှစ်ယောက်.....

ခေါင်းလေးငုံကာ လက်ကလေးပိုက်လျက် အတန်းပိုင်ဆရာမရှေ့မှာ
ရပ်နေပါသည်။

အတန်းပိုင်ဆရာမက...

‘‘စိုပြေနဲ့ ဆက်ပိုင်မှူး... မင်းတို့ရဲ့အပြစ်ကို မင်းတို့ သိတယ်မို့လား[?] [?]

‘‘ဟုတ်ကဲ့[?] [?]

‘‘သိပါတယ် ဆရာမ[?] [?]

ကျောင်းသားလေးနှစ်ယောက်က မဝံ့မရဲ ဖြေကြသည်။

အတန်းပိုင်ဆရာမက ကြိမ်လုံးကို ဆွဲယူပြီး...

‘‘အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် အပြစ်ဒဏ်ပေးရမှာပေါ့၊ ကဲ... နှစ်ယောက်လုံး
စတိတ်ပေါ်တက်[?] [?]

ကျောင်းသားလေးနှစ်ယောက် စတိတ်ခုံပေါ် တက်ကြ၏။

အတန်းပိုင်ဆရာမက သူတို့ကို ရိုက်ရန်အတွက် လက်ထဲမှ ကြိမ်လုံးကို
ချိန်ဆနေသည်။

အဲဒီ အချိန်မှာပဲ...

``ခဏနေပါဦး ဆရာမ??

ကျောင်းသူလေးတစ်ဦး အတန်းရှေ့ထွက်လာသည်။

အတန်းပိုင်ဆရာမက ထိုကျောင်းသူကိုကြည့်ပြီး...

``ဪ... ရွှေသဲဖြူပါလား... ဘာလဲ သမီး..??

ကျောင်းသူလေးက လက်ကလေးပိုက်လျက်...

``စိုပြေနဲ့ ဆက်ပိုင် အခုလိုဖြစ်ရတာ သမီးကြောင့်ပါ ဆရာမ၊

အဲ့ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မရိုက်ဘဲနဲ့ သမီးကိုပဲ ရိုက်ပါ??

``ဟင်??

အတန်းပိုင်ဆရာမ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ပြီး... တွေခနဲ

တစ်ချက်စဉ်းစားကာ....

``အဓိက ဒီပြစ်မှုကို ကျူးလွန်တာက သူတို့နှစ်ယောက်လေ သမီးရဲ့၊

တစ်ဖက်က ကလေးရဲ့မိဘတွေက ဆရာမကို လာတိုင်သွားကြတာ၊ ပြဿနာကို အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းရင် ရပါလျက်နဲ့ လက်ပါခြေပါတွေ လုပ်ပစ်လိုက်တာ... ဒါကြောင့် နောက် ဒါမျိုးမဖြစ်အောင် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ ဆုံးမရလိမ့်မယ်??

ကျောင်းသူလေး ငိုငံသွားသည်။ ပြီးမှ... အတန်းပိုင်ဆရာမကို မဝံ့မရဲ မော့ကြည့်ပြီး...

``ဆရာမ.... သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်နှချက်စီ ရိုက်မှာလဲ ဟင်??

``အဲ...??

မထင်မှတ်သော မေးခွန်းမို့ ချက်ချင်းပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ဆရာမ

ဆွံ့အသွားသည်။ ခဏကြာမှ...

‘‘ဒီကိစ္စက တစ်ဖက်ကစလို့ ဖြစ်ရတာ ဆိုတော့... သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ တစ်ယောက် သုံးချက်စီပဲ ရိုက်မှာပါ။။

ထိုအခါ ချောင်းသူလေးက တက်တက်ကြွကြွဖြင့်...

‘‘ဒါဆို... ဒီလိုလုပ်ပါလား ဟင် ဆရာမ။။

‘‘ဘယ်လိုလဲ။။

‘‘သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်စီလျှော့ရိုက်ပြီး... သမီးကို သူတို့နဲ့ တူသွားအောင် နှစ်စီးစီပေါင်းရိုက်ပါ ဆရာမ၊ ညီတူမျှတူ ဖြစ်သွားအောင်... သမီးလည်း သူတို့နဲ့အတူတူ အပြစ်ပေးခံချင်လို့ပါ။။

‘‘ဟင်။။

ကျောင်းသူလေး၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် အတန်းပိုင်ဆရာမ ပါးစပ်အဟောင်းသားပင် ဖြစ်သွားသည်။ စာသင်တန်းအတွင်းရှိ အတန်းသူအတန်းသားများ အားလုံးလည်း အံ့အားသင့်သွားကြလေသည်။

ကျောင်းသူလေးကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်၊ စတိတ်ခုံပေါ် တက်ပြီး ကျောင်းသားလေး နှစ်ယောက်ဘေးမှာ လက်ကလေးပိုက်လျက် မကြောက်မရွံ့ ဝင်ရပ်၏ ။

ထိုဖြစ်စဉ်ကို ကြည့်ပြီး အတန်းပိုင်ဆရာမမျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာသည်။ ပြီးတော့... မပွင့်တပွင့် မှတ်ချက်ချ၏ ။

‘‘အင်း... မင်းတို့သုံးယောက်က တကယ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲကိုး။။

ထို့နောက်မှာတော့...

ဆရာမလက်ထဲမှာ ထားဝယ်ကြိမ်ပျော့ပျော့က တင်းပါသားနုနုလေးသုံးခုပေါ်သို့... တရွှမ်းရွှမ်းဖြင့် ကျရောက်လျက်...။

အဲဒီ လိုမျိုးပေါ့...။

ထောင့်တစ်ထောင့် ကျိုးပဲ့သွားရင်ပဲ တြိဂံ မမည်တော့သလို၊
တစ်ယောက်ယောက် မရှိရင်လည်း မပြည့်စုံတော့တဲ့ပမာ... သူတို့ဟာ သိပ်ကို
တွယ်တာကြပါသည်။

ဟိုက်စကူးထဲက ညီညွတ်ခဲ့တဲ့ သူတို့သုံးယောက်ဟာ
တက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့ အထိတိုင် တွဲလက်တွေ ခိုင်ခိုင်မြဲနေဆဲပါပဲ...။

*

အခန်း (၁)

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းရှိ U.F.L (နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ်)
ကျောင်းမှာ သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အတူတကွ တက်ရောက်ပညာ
သင်ကြားခွင့်ရတော့ သုံးယောက်စလုံးပင် ပျော်ရွှင်စွာ ကြည်နူးဝီတိ ဖြစ်ရ၏ ။

အိမ်နီးနားချင်းလည်းဖြစ်သော သူတို့သုံးယောက်သည်
ငယ်စဉ်ကတည်းက သွားအတူ၊ စားအတူ၊ ကစားအတူ၊ စာကျက်လည်း အတူတူ
နေလာခဲ့ကြတာ...။

ဆယ်တန်းအောင်၍ တက္ကသိုလ်တက်ရန် ပြင်ဆင်တော့လည်း
မခွဲမခွာဘဲ ကျောင်းတစ်ကျောင်းထဲ၌ သာ အတူတကွ တက်ခွင့်ရရန် တိုင်ပင်ပြီး
U.F.L တက်ရန် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏ ။

ဝါသနာပါရာ အဆင်ပြေအားသန်ရာ ကိုယ်စီရွေးချယ်ပြီး ဆက်ပိုင်မှူးက
ဂျပန်၊ စိုပြေက ဂျာမနီ၊ ရွှေသဲဖြူကတော့ အင်္ဂလိပ် ယူသည်။ မေဂျာ (Major)
ကွဲသော်ငြားလည်း သိပ်မကျယ်ဝန်းသော ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှာ
သူတို့သုံးယောက်ဟာ တတွဲတွဲပါပဲ...။

ငယ်စဉ်ကတည်းက သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေတတ်သော ဆက်ပိုင်မှူးသည်

အနေတည်၍ စမတ်ကျသူတစ်ဦး အဖြစ် မိန်းကလေးတွေကြားမှာ ကျော်ကြားသည်။
ငယ်စဉ်ကတည်းက ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် ဝါသနာပါကာ ကပိုကရီနှင့်
ပျော်ပျော်နေတတ်သော စိုပြေသည် ဂျုံကာတစ်ကောင်အဖြစ်
ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ ကြားမှာ ထင်ရှားသည်။

အပျိုဖော်ဝင်စကပင် ပိုင်ဆိုင်ချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော
ရွှေသဲဖြူကတော့ အလှဘုရင်မတစ်ပါးအဖြစ် ယောက်ျားလေးတွေ နှုတ်ဖျားမှာ
ရေပန်းစားသည်။

သို့ပါသော်ငြား...

မဇ္ဈသကနတ်ပန်းကို ယက္ခနှင့်ဂုမ္ဘာန် စောင့်ကြပ်သကဲ့သို့...
သူမအနားမှာ အချိန်ပြည့်နီးပါး ရှိနေသည့် စိုပြေနှင့် ဆက်ပိုင်မှူးကြောင့် ရွှေသဲဖြူကို
မည်သူမှ ထိကပါး ရိကပါး မလုပ်ရဲကြချေ။

ထို့ကြောင့်ပင်...

စည်းကမ်းကြီးသော... စနစ်ကျသော... အတန်းလစ်သော
ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို လိုက်ဖမ်းတတ်သော... ကင်တင်းသုံးခုသာရှိသော...
ကျောင်းထဲဝင်ပြီးလျှင် အတန်းချိန်မပြီးမချင်း အပြင်ပြန်ထွက်၍ မရသော...

U.F.L ကျောင်းဝင်းအတွင်းတွင်...

သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်၏ သံယောဇဉ်သတင်းသည်
လူပြောမချူးသော အကြောင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်နေပါလေသည်။

*

ကျောင်းအတွင်းရှိ `ကျား' အိမ်သာတစ်ခုနှင့် `မ' အိမ်သာတစ်ခုရှေ့၌
ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ စုရုံးစုရုံး ဖြစ်နေကြသည်။

အခြားအိမ်သာအလွတ်တွေ ရှိပါလျက် ဒီအိမ်သာနှစ်ခုရှေ့ကျမှ

ဘာကြောင့် ဒီလောက် လူတွေများနေရတာ လဲ...

အကြောင်းရင်းကား....

ထိုအိမ်သာနှစ်ခု၏ နံရံတွင် ရေးကပ်ထားသော

စာတမ်းနှစ်စောင်ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

`ကျား' အိမ်သာတွင် ရေးကပ်ထားသော စာတမ်းမှာ...

၁။ မိန်းမတစ်ယောက် တစ်နေ့မှာ `အီး' ဘယ်နှကြိမ်ပေါက်သလဲဟု

စဉ်းစားနေတာနှင့် စာလျှင် ... အိမ်သာတက်သည့်အခါ၌ မိမိ၏ `ဝမ်း'

အနည်းအများနှင့် အရောင်အဆင်းကို အကဲခတ်လေ့လာခြင်းက

ကျန်းမာရေးအတွက် အထောက်အကူ ပြုနိုင်ပါသည်။

၂။ ခပ်ညံ့ညံ့ ဟာသဇတ်ကားတစ်ကားကို ကြည့်ပြီး အကုသိုလ်

များနေတာနှင့်စာလျှင်... လိင်ပညာပေးဇာတ်ကားတစ်ကားကို

အရသာခံကြည့်ရှုနေတာက မိမိအိမ်ထောင်ပြုသည့်အခါ၌ အိမ်ထောင်ရေးသုခကို

အပြည့်အဝ ရရှိစေနိုင်ပါသည်။

၃။ ကိုယ့်ကို ပြန်ကြိုက်မှာမဟုတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို

ပေးဖို့ ရည်းစားစာ ထိုင်ရေးနေတာနှင့်စာလျှင်... အသည်းကွဲဝတ္ထုတစ်ပုဒ်

ချရေးလိုက်ပါက မြန်မာပြည်မှာ ဈေးကွက်ဝင်ကလောင်တစ်လက် ဖြစ်လာနိုင်ချေ

ရှိပါသည်။

၄။ အမျိုးသမီးများကိုလိုက်လံ ငေးမောပြီး အားမလို အားမရ

ဖြစ်နေတာနှင့်စာလျှင်.... မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ် ကြွက်သားများကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်

အားပါးတရ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်နယ်နေခြင်းက အညောင်းအညာ ပြေစေနိုင်ပါသည်။

ပုံ - အမည်မသိ ရှေးစာဆို

ထိုစာတမ်းကိုဖတ်ပြီး ယောက်ျားလေးတွေကတော့

သဘောကျနေကြသည်။ ဟုတ်သလိုလိုပဲ... ဟုလည်း မှတ်ချက်ပေးကြသည်။

ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ တွေးတတ်လေခြင်း... ဆိုပြီး အချို့ကတော့ ရယ်မောကြ၏ ။

ပြဿနာက `မ` အိမ်သာရှေ့မှာ ကပ်ထားသော စာတမ်းဖြစ်၏ ။

ကြည့်ပါဦး...

ရေးထားပုံက....

သုဒ္ဓါ ထရဇာသော သုဉ်ဒဿအဆာတရ မုနိမမ ဒေဟိ

(မောင်ကြွေးရှင်)

ထိုသို့ရေးသားထားသဖြင့် ဖတ်မိသူတွေအားလုံး အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အဓိပ္ပါယ်ကို သိလည်း သိချင်နေကြသည်။

ဒါ... ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ...။

ဒါ... ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ...။

U.F.L ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ပါဠိဆန်ဆန်စာသားကို ဘာသာမပြန်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ဆရာ ဆရာမတွေလည်း ခေါင်းစားကုန်ကြသည်။

`ကျား` အိမ်သာမှ စာသား၏ ဆိုလိုရင်းက ရှင်းလင်းသော်လည်း `မ` အိမ်သာမှ စာသား၏ ဆိုလိုရင်းကိုတော့ သူတို့လည်း မသိကြချေ။

ဆရာ ဆရာမတွေ အချင်းချင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်ပြီး အဖြေရှာကြည့်တော့လည်း မရ။

ဤသို့ဖြင့်...

ထိုစာနှစ်စောင်ကြောင့် အလုပ်တွေ များနေရလေသည်။

အဲသည်အချိန်မှာပဲ....

ထိုစာတမ်းနှစ်စောင်ကို ရေးသားချိတ်ဆွဲသူမှာ ဂျာမန်မေဂျာမှ `စိုပြေ` ဖြစ်သည်ဟု ကျောင်းသားတစ်ယောက်က လာ၍ သတင်းပေးသည်။

ထို့ကြောင့်...

ဆရာ ဆရာမများသည် `စိုပြေ` အား ကျောင်းရုံးခန်းဆီသို့ ဆင့်ခေါ်လိုက်ကြသည်။

*

`ဒီစာနှစ်စောင်ကို မင်းရေးတယ်ဆိုတာ... ဟုတ်လား...`

`ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ`

ဌာနမှူးက စာနှစ်စောင်ကိုပြပြီး မေးတော့ စိုပြေက ခေါင်းညိတ်၍ အဖြေပေးသည်။ ထိုအခါ ဌာနမှူးက `ကျား` အိမ်သာရှေ့မှ စာကို ကိုင်ပြီး

`ဒီစာကို ဘာသဘောနဲ့ ရေးပြီး မင်း ကပ်ထားတာလဲ`

`ကျွန်တော် တွေးမိတာကို အခြားသူတွေလည်း သိစေချင်လို့ မျှဝေတဲ့ သဘောပါ`

`ဒါဆို ဒီစာကကော ဘာသဘောနဲ့ ရေးထားတာလဲ`

ဌာနမှူးက `မ`အိမ်သာရှေ့မှ စာအကြောင်း မေးသည်။ ဤတွင် အဖြေကို သိချင်စိတ်ဖြင့် လာနားထောင်ကြသည့် ဆရာ ဆရာမများလည်း စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်နေကြ၏ ။

စိုပြေက `မ`အိမ်သာရှေ့မှ စာရွက်ကို ကြည့်ပြီး.... တုံ့နှေးနှေးနှင့်...

`ဒီစာက ... ကျွန်တော် အကြွေးတောင်းတဲ့စာပါခင်ဗျာ`

`ဘယ်လို... အကြွေးတောင်းတဲ့စာ... ဟုတ်လား`

‘‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။[၇]

စိုပြေ၏ အဖြေကြောင့် ဌာနမှူး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘‘မင်းက အကြွေးတောင်တဲ့စာကို ဘာကြောင့်

မိန်းကလေးအိမ်သာရှေ့မှာ သွားကပ်ထားရတာ လဲ[၇]

‘‘မိနုက ကျွန်တော့်ကို ရှောင်နေလို့ပါ ဆရာ[၇]

‘‘ဘယ်က မိနုလဲ[၇]

‘‘မိနုဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို အကြွေးပေးရမယ့် သူပါ။ သူက

သာဓုတ်ဆီကရလာတဲ့ ပိုက်ဆံ ကျွန်တော့်ကို မပေးဘူး[၇]

‘‘ဟင်... ဘယ်က သာဓုတ်က ပါလာရတာ တုန်း[၇]

‘‘သာဓုတ်ဆိုတာ မိနုဆီက တစ်ဆင့် ထမင်းခြောက်တွေ ဝယ်သွားတဲ့
ကောင်လေးပါ ဆရာ[၇]

‘‘ဟာ... ထမင်းခြောက်တွေပါ ပါလာပါလား...[၇]

ဌာနမှူး အကြီးအကျယ် ခေါင်းစားသွားသည်။

နားထောင်နေသူတွေလည်း ပိုမိုစိတ်ဝင်စားလာကြ၏ ။

‘‘ခဏ... ခဏလေး နေပါဦးကွာ... မင်းရဲ့ကိစ္စကို ငါ နားလည်အောင်
လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောပြစမ်းပါဦး[၇]

ဌာနမှူး၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် စိုပြေက အကျဉ်းချုံး၍ ဇာတ်စုံ
ခင်းပြရန် ပြင်သည်။

‘‘ဒီလိုပါ ဆရာ.. ကျွန်တော့်မိဘတွေက ဝန်ထမ်းတွေပါ[၇]

‘‘ဟင်... အဲဒါနဲ့ ဒီကိစ္စ ဘာဆိုင်လို့တုန်း[၇]

‘‘တဖြည်းဖြည်း ဆိုင်လာပါလိမ့်မယ် ဆရာ[၇]

``သြော်... အေး... အေး... ဆက်ပြော။

ဌာနမှူး စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး နားထောင်လိုက်၏။ စုံပြေက ဆက်ပြောသည်။

``ကျွန်တော်တို့က မိသားစု သုံးဦးထဲ ရှိတာပါ။ ကျွန်တော့်အမေ ကျောင်းဆရာမက ကျောင်းဖွင့်ရက်တွေမှာ မနက်စောစောထပြီး ထမင်းဟင်းချက်လေ့ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ နေ့လယ်စာအတွက် သူကိုယ်တိုင် ထမင်းချိုင့်ယူသလို ရုံးသွားမယ့် အဖေ့ကိုလည်း ထမင်းချိုင့် ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ နံနက်စာကို အမေက အိမ်မှာ စားပေမယ့်... အဖေနဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခါတလေ လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပဲ ပြီးသွားကြတယ်။ အဲဒါကြောင့်... အဖေနဲ့ ကျွန်တော် နံနက်စာ မစားတဲ့နေ့ဆို အိမ်မှာ ထမင်းတွေ အများကြီး ပိုနေတတ်ပါတယ်။

``သြော်... အေး...အေး။

``ကျွန်တော့်အမေ ကျောင်းဆရာမက ကျန်းမာရေးအတွက် မကောင်းဘူးဆိုပြီး ထမင်းအကျန်တွေကို မစားခိုင်းပါဘူး။ အလဟဿလည်း မဖြစ်ရအောင်ဆိုပြီး ညမနက်ကျန်တဲ့ ထမင်းတွေကို အခြောက်လှန်းထားလေ့ရှိပါတယ်။ ထမင်းတွေ ခြောက်သွားတဲ့အခါ အိုးကင်းပူပေါ်တင်လှော်၊ ဆီစိမ်းဆမ်းဆားဖြူးပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ကျွေးပါတယ်။ အဲဒီ ထမင်းခြောက်လှောက်က စားလို့ကောင်းတယ် ဆရာရဲ့။

``သြော်... အေး... အေး။

``တစ်နေ့ ကျွန်တော်က ကင်တင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထိုင်နေတုန်း ထမင်းခြောက်လှော်က စားကောင်းကြောင်း ပြောလိုက်မိတယ်။ အဲဒါကိုကြားပြီး တရုတ်တန်းက နုနုလွင်က သူတစ်ခါမှ ထမင်းခြောက်လှော် မစားဖူးကြောင်း၊ သူလည်း စားကြည့်ချင်ကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း

သူစားဖူးအောင် အိမ်က ထမင်းခြောက်လှော် နည်းနည်းယူလာပြီး ပေးလိုက်ပါတယ်
“

“ `သြော်... အေး... အေး... ဒါနဲ့ သာဓုတ်ကကော[?] [?]

“ `သာဓုတ်က ကျောင်းရှေ့မှာ ဘယာကြော်ရောင်းတဲ့ ကုလားလေးပါ
ဆရာ၊ သူက ကျောင်းရှေ့က ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ နုနုလွင် ထမင်းခြောက်လှော်
စားနေတာတွေတွေ တောင်းစားတယ်... တဲ့။ အဲဒီ မှာ ကြိုက်သွားပြီး သူ့ကို ဒါမျိုး
ရောင်းပါလို့ နုနုလွင်ကို ပြောတယ်... တဲ့[?] [?]

“ `သြော်[?] [?]

“ `အဲဒါနဲ့ နုနုလွင်က ကျွန်တော့်ကို လာပြောတာ၊ ကျွန်တော်က
သနားသဖြင့် ကုလားလေး ဗမာစာ စားဖူးပါစေဆိုပြီး... အိမ်ကနေ
ထမင်းခြောက်လှော်တွေ အကုန်လုံး ထည့်ယူလာခဲ့လိုက်တယ်။ အဲဒါကို
နုနုလွင်ကတစ်ဆင့် သာဓုတ်ကို ရောင်းပေးတာ[?] [?]

“ `သြော်... အေး... အေး[?] [?]

“ `နုနုလွင်က အဲဒီ ထမင်းခြောက်လှော်ဖိုး ပိုက်ဆံ ကျွန်တော့်ကို
လာမပေးဘူး ဆရာ၊ သာဓုတ်ကို မေးကြည့်တော့လည်း နုနုလွင်ကို ငွေ
တစ်ထောင်ပေးလိုက်ပြီလို့ ပြောတယ်၊ နုနုလွင်နဲ့ ကျွန်တော်က မေဂျာမတူဘူး၊
သူ့အတန်းကို သွားတောင်းရင်လည်း သူရှက်မှာစိုးလို့... ။ အဲဒါကြောင့်
တခြားသူတွေလည်း မရိပ်မိဘဲ သူလည်းသိအောင် အရိပ်အခြေကြည့်ပြီး...
သူတက်နေကျ အိမ်သာရှေ့မှာ စာသွားကပ်ထားတာပါ[?] [?]

“ `သြော်[?] [?]

“ `ပိုက်ဆံတစ်ထောင်ကို ကျွန်တော် ကပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ မိနု
ကျောတာကို မခံချင်လို့ပါ[?] [?]

စိုပြေ၏။ စကားဆုံးတော့ ဌာနမှူး ဇာတ်ရည်လည်သွားသည်။ သို့သော် အဓိကကျသော အချက်ကို မရှင်းလင်းသဖြင့်...

‘ဒါနဲ့.. ဒီစာမှာ ရေးထားတဲ့ ‘သုဒ္ဓါ ထရာဇာသော သုဉ်ဒဿအဆာတရ မုနိမမ ဒေဟိ’ ဆိုတာ ဘာလဲကွ’

‘ဒီလိုပါ ဆရာ’

စိုပြေက ‘မ’အိမ်သာရှေ့မှ စာရွက်ကို ရှေ့ချပြီး သေချာရှင်းပြသည်။

‘သုဒ္ဓါဆိုတာက... သာဓုတ်ကို ပြောတာပါ’

‘ဟင်’

‘ထ... ဆိုတာက ‘ထ’ပါပဲ၊ ရာဇာဆိုတာကတော့ ‘မင်း’ ပေါ့၊ သောဆိုတာက ‘ခြောက်’ဆိုတော့... ထရာဇာသောဆိုတာ ‘ထမင်းခြောက်’ ကို ပြောတာပါ ဆရာ’

‘‘ဪ’

ဌာနမှူးပင် ပညာပြန်ယူရမလို ဖြစ်သွားသည်။

‘သုဉ်ဒဿဆိုတာကတော့ ကိုးကြောင်းအခေါ် ငွေတစ်ဆယ်ကို ပြောတာပါ။ အဆာတရဆိုတာက အဆတစ်ရာ။ ငွေတစ်ဆယ်ရဲ့ အဆတစ်ရာဆိုတော့ ငွေတစ်ထောင်ပေါ့ ဆရာရယ်’

‘အင်း... အင်း... ဆက်ပြောစမ်းပါဦး’

‘မုနိဆိုတာက ‘မိန’။ မမဆိုတာက ‘ငါ့အား’။ ဒေဟိဆိုတာက ‘ပေးပါ’ လို့ အဓိပ္ပါယ် ထွက်တယ်’

‘‘ဪ’

‘သာဓုတ်ဆီက ထမင်းခြောက်ဖိုး ငွေတစ်ထောင် မိန ငါ့အားပေးပါ...

လို့ ရေးထားတာပါ ဆရာ[?]

‘ ‘ဒီလိုကိုး...[?]

စိုပြေ ရှင်းပြလိုက်မှ ဌာနမှူး ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း
သဘောပေါက်သွားလေသည်။ အဖြေကိုသိချင်စိတ်ဖြင့် ရင်တမမနှင့်
နားထောင်နေသော ဆရာဆရာမများလည်း အခုမှ သက်ပြင်းချလိုက်တော့၏ ။

သူတို့ခမျာ.. ဘာများပါလိမ့်... ဆိုပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ
ဝိုင်းစဉ်းစားနေလိုက်ရတာ ...။ နောက်ဆုံးတော့ ထမင်းခြောက်ဖိုး တောင်းသော
စာဖြစ်နေသဖြင့် မအီမလည်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏ ။

ဌာနမှူးက စိုပြေကို ကြည့်ပြီး...

‘ ‘မင်းက လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ခက်အောင်လုပ်တဲ့ အကောင်ပဲ၊ နောက်
အဲဒီ လိုတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့... ကြားလား...[?]

ဆုံးမစကားတွေ ပြောကြားကာ ဝန်ခံကတိ လက်မှတ်ရေးထိုးခိုင်းပြီး
‘ အမည်မသိရှေးစာဆို မောင်ကြွေးရှင်[?] အား ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

*

ဌာနမှူး ရုံးခန်းထဲမှ စိုပြေထွက်လာတော့... ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် ရွှေသဲဖြူက
စိုးရိမ်ပူပန်ဟန် မျက်နှာထားတွေနှင့် ကတိုက်ကရိုက် အနားရောက်လာသည်။

ဆက်ပိုင်မှူးက...

‘ ‘ဟိတ်ကောင်... အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ။ မင်းသတင်းကြားလို့
လိုက်လာတာ[?]

‘ ‘အေးဆေးပါကွာ၊ ဌာနမှူးက အော်တိုရေးခိုင်းလို့ လာရေးပေးတာပါ၊
သူ မသိတာလေးလည်း ရှင်းပြရင်းနဲ့ပေါ့[?]

``ဟွန်း.... ပြောပုံကိုက ... စိတ်ပူရကျိုး မနပ်လိုက်တာ??

ရွှေသဲဖြူက နှုတ်ခမ်းစု၍ မျက်စောင်းထိုးသည်။ စိုပြေကတော့ သူ့ပသီအတိုင်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပင်။

``ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီ စာတွေကို မင်း ဘယ်တုန်းက သွားကပ်ထားလိုက်တာလဲ၊ ငါတို့လည်း မသိရပါလား??

ဆက်ပိုင်မှူးကမေးတော့ စိုပြေက...

``မနော့ကပါကွာ... ကျောင်းထဲရောက်ပြီးမှ ငါ အတန်းတက်ရမှာ ပျင်းနေတာ၊ အဲဒါနဲ့ ကျောင်းပြင်လည်း ပြန်ထွက်လို့ မရတာ ကြောင့် အတန်းလစ်ပြီး အိမ်သာထဲမှာ ဘောလုံးဂျာနယ် သွားထိုင်ဖတ်နေတာ။ ဂျာနယ်ဖတ်ပြီးတော့လည်း အတန်းမတက်ချင်သေးတာကြောင့် စိတ်ကူးပေါ်လာတာနဲ့ အဲဒီ လို လုပ်ထည့်လိုက်တာ??

``အေး... လုပ်... လုပ်.. တော်ကြာမှ ကျောင်းထုတ်ခံရလို့ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ရုပ်ကိုက ပြောင်ချော်ချော်နဲ့...??

ရွှေသဲဖြူက ပွစိပွစိ လုပ်နေသည်။ စိုပြေက ရယ်လျက်...

``နင့်နှုတ်သီးကြီးကို နောက်ဘက်နည်းနည်းလောက် ရုပ်ထားစမ်းပါ ရွှေသဲရယ်၊ တော်ကြာ ငါ့မျက်လုံး ထိုးမိနေပါဦးမယ်??

``နင်နော်...??

``နင့်နာမည်ကို ရွှေသဲ မဟုတ်ဘဲ ရွှေဂဲလို့ ပြောင်းပစ်လိုက်ပါလား၊ အဲဒါမှ နှုတ်သီးနဲ့ လိုက်ဖက်ညီမှာဟ??

``တော်ပြီ... တော်ပြီ.... နင့်ကို ဘာမှမပြောတော့ဘူး၊ နင်က စေတနာနဲ့ မတန်ဘူး??

နှုတ်ခမ်းစုလျက်ဖြင့် ရွှေသဲဖြူ တစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။ ထိုအခါ

ဆက်ပိုင်မှူးက စိုပြေကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြပြီး...

‘ ‘ဟုတ်တကယ်.. မင်းကလည်း မင်းပဲ၊ ငါတို့မှာ စိတ်ပူလို့
လိုက်လာရတာ ၊ စေတနာကို နားမလည်ဘူး[?]?

ထိုသို့ပြောပြီး ဆက်ပိုင်မှူးက စိတ်ကောက်နေသော ရွှေသဲဖြူအား
ချော့ရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ စိုပြေက...

‘ ‘ငါက စတာပါကွ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ စိတ်ပူရကျိုးနပ်အောင်
ဒီနေ့နေ့လယ်စာကို ငါကျွေးမယ်.. ဟုတ်ပြီလား...။ လာကြ... တော်ကြာ
နောက်ကျလို့ ဘာမှ မစားရဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်[?]?

စိုပြေက ဆက်ပိုင်မှူးကို ရွှေသဲဖြူ၏ ပခုံးတစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ဖက်ပြီး
ဆွဲခေါ်သည်။ ထိုအခါ ရွှေသဲဖြူက ပေကပ်ရပ်နေပြီး...

‘ ‘သွား... ငါ မလိုကဘူး၊ ငါ့ထမင်းဘူးနဲ့ငါပဲ စားမယ်[?]?

‘ ‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟ[?]?

‘ ‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... နင်က ငါ့နှုတ်ခမ်းကို ကြက်တူရွေးနှုတ်သီးနဲ့
နှိုင်းထားတာကြီးကိုး၊ လုံးဝ မစားဘူး[?]?

ရွှေသဲဖြူ တမင်ရပ်နေတာမှန်း စိုပြေ သိလိုက်သည်။ ဒါကြောင့်
မျက်နှာချိုသွေး၍ ...

‘ ‘ငါ စတာပါဆို ရွှေသဲရယ်၊ တကယ်တော့ နင့်နှုတ်ခမ်းက
ကြက်တူရွေးနှုတ်သီးနဲ့ မတူပါဘူးဟ[?]?

‘ ‘တကယ်ပြောတာလား[?]?

‘ ‘တကယ်ပြောတာပါဟာ၊ နင့်နှုတ်ခမ်းက ကြက်တူရွေးနှုတ်ခမ်းနဲ့
လုံးဝမတူဘူး၊ စိတ်ချ[?]?

‘‘ဒါဆို ဘာနဲ့ တူလဲဟင်??

‘‘ဝက်ဖင်နဲ့??

‘‘ဘာ...??

ရွှေသဲဖြူ စွေ့စွေ့ခုန်သွားသည်။ စိုပြေကတော့ ပြောလည်းပြော
ပြေးလည်းပြေးပါပဲ။

ရွှေသဲဖြူက နောက်မှ အတင်းလိုက်ပြီး စိုပြေကို ထုရိုက်၏ ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ ဆက်ပိုင်မှူးက ပြုံးနေပါသည်။

သူငယ်ချင်းဆိုတာ...

အနူးညံ့ဆိုး ကဗျာတစ်ပုဒ်ပဲ မဟုတ်လား...။

*